

Свет таме

Мали људи, које ми зовемо „деца“, имају своје велике болове и дуге патње...

(Иво Андрић)

Хладан децембарски дан. Враћам се из школе. По обичају купујем топлу чоколаду. „Дебела, могла би да смршаш!“ Окренем се и схватам да се глас обраћао мени. Настављам даље, као да ме није брига. Али није тако. Та реченица застрашујуће струји мојим мислима. Не напушта ме. Сви глуме да им није стало до туђег мишљења. Понављају како је најбитнији начин на који себе видимо и да остали не треба да утичу на то. Претварају се да их је тешко погодити увредом, а свака им допре до срца и ту остане вечно заробљена. Реч је најтежи ударац који се може задати, јер оставља ожиљак који се не може излечити и који нас, као сенка, заувек прати. Тако сам започела рат против себе.

Уочи празника поводом Нове 2012. године донела сам одлуку која ми је променила живот. И не слутећи у шта се упуштам, на своју руку, почела сам са дијетом.

У почетку ми је било тешко и осећала сам се као да ми се цео свет окренуо наопачке. Морала сам се одрећи слаткиша, брзе хране и већине ствари које волим. Али вредело је, јер сам до почетка лета исте те 2012. имала сјајне резултате. Била сам пресрећна, али знате како кажу: „Кад даш човеку прст, он би целу руку”.

Сваким даном сам одбаћивала неку нову врсту хране, а онда сам почела све мање и мање да једем. Нисам знала каквим сам путем пошла, док ме он није довео на праг анорексије, а анорексија те свим силама уводи у свој свет таме, патње и свакодневног бола. Те године сам уписала Математичку гимназију. Био је то нови почетак за мене, јер нико није знао шта ми се десило. Људи су ме видели као веселу, раздрагану и срећну особу, каква, у том тренутку, никако нисам била.

Ипак, изледало је да су ме нова пријатељства извукла из канџи анорексије и подарила ми шансу да исправим своје грешке. Пролазили су дани, а са њима и месеци, мислила сам да сам се опоравила и да је идеја о мршављењу била пролазна. Почетком лета 2013, испоставило се да сам погрешила. Та зла неман све време је била ту и припремала се за нови напад. И све је почело испочетка... Тог лета 2013. проживела сам лето 2012. Ствари су се дешавале готово идентично, па су и последице биле такве. Сама

сам себи постала најгори непријатељ. Килограми и храна су постали моја опсесија, а свакодневно мерење навика. Често сам говорила себи да сам слаба и неспособна. У ствари, саму себе сам заробила, а што је најгоре ништа нисам могла да урадим како бих прекинула тај ужас који је сваким даном уништавао део мене. Моје проблеме нико није разумео јер о томе нисам причала. Спокој и склад које бих одавала осмехом, прекривали су страх и немоћ који су кључали у мени. Била сам тако сама. Желела сам да нестанем, а у ствари све што ми је требало је да будем пронађена.

Да ли је ово постао циклус? Ако јесте, колико ће трајати и да ли ће икада престати? Ни сама не знам...

Анђела Башић 8а